

# Headhunter Chris de Groot: ‘Kennelijk ben ik de enige in Nederland die hoge salarissen durft te verdedigen’



Edwin van der Schoot

Chris de Groot (62) is al 25 jaar succesvol als headhunter in de financiële sector, ondanks zijn ongepolijste stijl. Nu de bankiersbeloning weer op de politieke agenda staat, legt hij nog één keer zijn standpunt uit. Ook erkent hij dat hij onder pseudoniem twee Zuidas-romans schreef. ‘Ik laat me de mond niet meer snoeren.’

Chris de Groot: ‘LinkedIn degenereert tot één groot platform van zelfbevelekking.’ Illustratie: Tina Zellmer voor Het Financieele Dagblad

‘Kom kerel, dan laat ik je ons nieuwe kantoor zien’, zegt Chris de Groot, de meest vocale recruiter op de Zuidas. Zijn Mercedes Benz 500 S uit 1989 oogt piekfijn, alsof hij zo van de set van een Duitse jaren 80-krimi komt rijden.

In slechts vijf minuten rijdt De Groot van station Naarden-Bussum naar het zeventiende-eeuwse buitenhuis in Naarden waar zijn bureau Financial Assets Executive Search sinds kort huist. Genoeg tijd voor de geboren Groninger – lang, stevige handdruk, vierkante kop – om uit te leggen dat hij de wagen al twintig jaar heeft. Nou ja, op naam van de zaak, want dat is fiscaal voordeliger. En dat hij er nooit meer afstand van doet. Al wordt hij weleens staande gehouden door verzamelaars met een dikke portemonnee.

Na tien jaar verruilde De Groot onlangs de Zuidas voor deze discretere locatie voor mensen die een baanwissel overwegen. ‘Ons huurcontract liep nog twee jaar door, maar op de

Zuidas gaan de prijzen nu door het dak. Wij betaalden €420 (per m2 per jaar, red.), dat zou over twee jaar €580 worden. Dit stond vrij, nog geen €300. Toen heb ik een makelaar gebeld om het huurcontract op Zuid door te verkopen. In een dag geregeld, vandaag gaan er al Amerikanen in. Nemen ook de meubels over. Levert ons €150.000 op.'

Één meubelstuk nam hij mee. Een oude scheepsbel hangt pontificaal in de hal. 'Zodra iemand van ons succesvol een plaatsing doet, luidt die de bel. Dan laat iedereen het werk vallen en verzamelen we ons hier. Dan vertel je wie je geplaatst hebt, bij welk bedrijf en wat hij of zij gaat verdienen.'

## Climax

Zo'n plaatsing is de climax van een traject om een nieuwe bestuurder of een heel team te rekruteren. Daar kan maanden werk inzitten. Een percentage van het salaris bepaalt de vergoeding voor de headhunter. 'Misbruik van de bel kost je een krat bier', waarschuwt De Groot. Dan, serieus: 'Vergis je niet, daar eten negen gezinnen van. Die bel is onze *lifeline*.'

Dat gaat ook wel eens fout. 'Ik heb ooit een kandidaat geplaatst die op haar eerste werkdag niet kwam opdagen. *Killing* voor onze reputatie. Later zocht ze weer contact. Hebben we maar afgehouden.' Ook is de bel wel eens drie maanden niet geluid. 'Zwaar klote', zegt De Groot (62), zelf vader van drie kinderen. 'Je moet wel de salarissen betalen.'

Een wandeling van een paar minuten later schuiven we aan in restaurant Schimmelpenninck in Bussum. De massieve tafel voor de haard is vaker voor hem. De Groot kiest de pappardelle, de verslaggever de Rendang. 'Die is goed, had ik gisteren.'

## Eigen ervaringen

Zijn anekdotes over onzekere salarissen stoken niet met het poenige beeld van de Zuidas. En ook niet met de receptie waar eerder dit jaar driehonderd relaties, onder wie de fine fleur van de Nederlandse pensioen- en vermogensbeheerwereld, hem met het 25 jarige bestaan van zijn kantoor feliciteerden. 'Wij verdienen prima – denk aan laag in de zes cijfers – maar wij werken voor partijen met miljarden onder beheer. Dáár wordt het echte geld verdiend. Waarom ze ons kantoortje dan nodig hebben? Wij hebben iets wat zij niet hebben: een *black box* met 55.000 namen waar wij hun vacatures mee kunnen invullen.'

In de wereld van executive search geldt: spreken is zilver, zwijgen is goud. De Groot heeft er 'steeds minder een boodschap aan'. Jaren geleden schreef hij twee romans onder een pseudoniem, erkent hij nu, als uitlaatklep voor zijn aversie tegen bemoeizuchtige politici en de ratrace op de Zuidas. Ze waren geïnspireerd op eigen ervaringen bij ABN Amro en ING, waar kritische brieven aan bestuursvoorzitters hem niet hogerop hielpen. Dus gooide hij het roer om en werd eigen baas. 'In mijn eerste jaar kreeg ik een enorme klus bij ING, toen heb ik een miljoen verdiend. Guldens.'

Zo goed als dat eerste jaar werd het nooit meer. Een vechtscheiding betekende ook financieel opnieuw beginnen. BNR-luisteraars kregen er een staartje van mee toen De Groot en zijn ex, zelf ook ondernemer, elkaar eerder dit jaar verbaal affakkelden in de BNR-studio. Ook jaren later sprak ze nog weinig flatteus over haar ex-man.

## **Stijl Herman Koch**

Eén van De Groots boeken, *Het grote geld*, geschreven onder het pseudoniem Mathijs Cluyfhoofd, werd door RTL Z getipt als ‘in de stijl van Herman Koch voor iedereen die een carrière aan de Zuidas ambieert’. De auteur verkocht er zo’n duizend. Nu mag iedereen weten dat ze van zijn hand waren. ‘Ik laat me de mond niet meer snoeren.’

De Groot maakt zich kwaad over het ooit door headhunters gevreesde LinkedIn, dat ‘degenerereert tot één groot platform van zelfbevlekking’. ‘Iedereen staat er geweldig op, laat het laatste diploma zien, vertelt dat de baas geweldig is en die baas vindt jou ook weer geweldig. En iedereen vindt duurzaamheid fantastisch, want iedereen kan er goed aan verdienen. Vreselijk schijnheilig.’

Zijn vriendin Yvonne zit niet in de financiële wereld en ziet heel andere dingen op LinkedIn, zegt hij. ‘In haar omgeving wordt nog gewoon over politiek gepraat. In de financiële sector niet, want tja, straks ben je net op weg met je carrière, maar word je *gecancelled*.’ Overigens vindt De Groot dat hij ‘de laatste keer misschien toch te radicaal heeft gestemd’.

## **Haatreacties**

Dit jaar kreeg de bankiersbeloning weer aandacht in de Haagse politiek, toen de commissarissen van ABN Amro zorgen uitten of ze wel goede bestuurders kunnen vinden zolang hun salaris wettelijk aan banden ligt. De Groot brak in de media vaak een lans voor hogere salarissen bij banken. Het leverde hem haatreacties op, en zelfs een doodbedreiging. ‘Al was de afzender zo dom om zijn eigen e-mailadres te gebruiken. De politie kon hem zo oppakken.’

‘Kennelijk ben ik de enige in Nederland die hoge salarissen durft te verdedigen. Het gaat me om het behoud van onze financiële sector en de welvaart die daarbij hoort. Een deel van de sector is al weg. Stel je voor dat we het beheer van €1400 mrd pensioengeld terughalen naar Nederland. Wat denk je dat dat betekent voor de werkgelegenheid, van de vermogensbeheerder tot de bloemist op de Zuidas?’

Helpt De Groot de ontmanteling van de financiële sector zelf niet ook een handje door voor Amerikaanse opdrachtgevers te werken? ‘Ik heb een haat-liefdeverhouding met de Angelsaksen. Ze roven ons land leeg, maar zijn waanzinnig goed in wat ze doen. Ze betalen goed voor motivatie, inzet en capaciteiten, eigenschappen die bij veel Nederlanders nu ontbreken. Wij in Nederland hebben geen eigen investment banks meer, en het

pensioengeld van de lasser en de nachtzuster wordt in Londen beheerd. De beheerders ontvangen bonussen - sinds vorig jaar zelfs weer ongelimiteerd. Bonussen die in Nederland niet mogen.'

Tegen half elf op een maandag is de zaak bijna leeg, al knettert het haardvuur nog. De Groot: 'Mag ik nog twee halve liters De Koninck?' Een serveerster knikt: de laatste.

## Marktleiders houden zich stil

Inmiddels is één op de vier opdrachten die De Groot krijgt een *diversity search*. 'In Nederland is dat: "We moeten een vrouw op het lijstje". In Londen kijken ze veel breder, ook naar culturele diversiteit.'

Die zoekopdrachten in ons land zijn niet altijd makkelijk. 'Ik heb weleens moeten zeggen: "Er is in deze niche maar één vrouw, ik heb haar gebeld en ze wil niet bij jullie werken." Wat doet zo'n opdrachtgever dan? 'Dan promoveren ze intern iemand, helaas toch vaak een man.'

De Groot kijkt af en toe op zijn mobieltje. Een van zijn vrienden, ook partner in het kantoor, onderging vandaag een openhartoperatie. 'Het is goed gegaan.' Zelf moest hij onlangs ook onder het mes. De prostaat. Van de tand des tijds wint niemand. 'Al ga ik verdikkeme nog steeds niet naar de Matthäus Passion, of golfen, of dure wijnen drinken. Dat doe je toch ook niet als je jong bent?'

Vergrijzen de 55.000 mensen in zijn *black box* niet? 'Ik heb laatst de zoon geplaatst van een bestuurder die ik ook ooit plaatste. Dat netwerk blijft zichzelf wel verjongen.'

Zo tot zijn zeventigste wil De Groot door, met zijn eigenzinnige koers. Hij merkt dat commissarissen hem wél complimenteren als hij de kastanjes uit het vuur haalt in een discussie over beloningen, maar daarna, als ze een ceo-positie te vergeven hebben, toch weer de oude vertrouwde partijen inschakelen, zoals Egon Zehnder en Russell Reynolds. Dat steekt een beetje. 'Die marktleiders laten zich niet horen in zo'n debat. En dat zouden ze wel moeten doen.'

## De rekening, restaurant Schimmelpenninck, Bussum

---

- Pappardelle €21,50
  - Rendang €25,50
  - De Koninck 6 x halve liter €63,00
  - **Totaal €110**
-

## **Diner met het FD**

---

Een wekelijks gesprek met leiders uit het bedrijfsleven, de politiek en de culturele sector. Lees hier alle afleveringen.

---